

HETTY LUITEN

Over schoolliefdes en zo...

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Ik ga, hoor!’ Kimberley stak haar hoofd om de hoek van de huiskamerdeur en wierp haar ouders een stralende lach toe.

‘Wat?’ Koos keek verstoord op vanachter zijn krant. ‘Ga je weg?’

‘Ja, ik heb afgesproken met Mirthe. Nou dag!’ Ze wilde de deur dichttrekken, maar de stem van haar moeder hield haar tegen.

‘Zeker weten?’ Nelly keek haar dochter met een gefronst voorhoofd aan.

‘Hoezo?’ Kimberley zette grote, onschuldige ogen op, maar de glans bleef, dat zag Nelly duidelijk.

‘Je hebt een ander afspraakje,’ stelde Nelly vast.

‘Nou ja, zeg!’ riep het vijftienjarige meisje verontwaardigd uit. ‘O, daar zul je haar hebben.’ Ze haalde haar mobiele telefoon uit haar jaszak en keek grijnzend op het schermpje. ‘Mirthe kan wel zulke gave sms’jes sturen. Ik ga, hoor. Ze zit op me te wachten.’ Ze sloeg de

deur in haar enthousiasme harder dicht dan normaal en nu was het Koos die fronsend keek. ‘Wat is er met haar?’

Nelly glimlachte. ‘Ze is verliefd.’

‘Aha,’ was alles wat hij zei voordat hij weer achter de krant verdween.

Nelly keek naar de krant en schudde haar hoofd, stond toen op om de koffiekopjes nog eens opnieuw te vullen. In de keuken haalde ze het pak dikke speculaas tevoorschijn dat ze gisteren gekocht had. Het was er de tijd van het jaar weer voor en ze wist hoe gek Koos erop was. Ze brak een groot stuk voor hem af, legde het op een apart schoteltje en zette dat op het dienblad. Voor zichzelf nam ze een klein stukje – ze vond dat ze al zwaar genoeg was – legde dat op de rand van haar kop-en-schotel en liep met het dienblad de kamer weer in. Op de drempel bleef ze een moment stilstaan. Het zag er zo knus uit. Verse bloemen in de vaas, een herfststukje op het lage tafeltje, Koos met de krant en naast haar stoel het borduurwerk waar ze al weken aan bezig was. Een perfect gezinnetje, schoot het door haar heen voor ze de koffie en de speculaas naast haar man neerzette. ‘Alsjeblieft,’ zei ze.

‘Hm.’

‘Ik heb speculaas voor je gekocht.’

‘Lekker.’

Zijn blik liet de krant niet los.

Ze ging weer tegenover hem zitten en pakte het borduurwerk op. Het werd een soort van stamboom voor haar zus Marjon, die over een paar maanden vijfentwintig jaar getrouwd zou zijn. De uitnodiging hadden ze gisteren al per post ontvangen, want Marjon wilde er zeker van zijn dat iedereen kon komen en het dus op tijd wist. Nelly had ook zo’n stamboom gemaakt voor haar broer André, toen die vijfentwintig jaar getrouwd was, drie jaar geleden nu. Ze herinnerde zich het enthousiasme van Marjon bij het zien van het borduurwerk en wist dat ze voor haar hetzelfde zou gaan maken. Met andere namen natuurlijk. Het was een hele klus, nam veel tijd in beslag, maar ze borduurde graag. Het was een van haar grootste hobby’s, maar ze kon onmogelijk alles zelf ophangen of neerleggen, dus was het leuk om iets voor een ander te maken. Ze koos een rode draad uit en begon aan het jaartal van hun huwelijk. 1983. Ze glimlachte. ‘Toen kenden wij elkaar nog niet eens.’

‘Zei je wat?’ Koos keek niet op van de krant.

Nelly bleef glimlachen. ‘Ja, ik zei dat je koffie koud staat te worden.’

‘O! Dat is jammer.’ Hij vouwde de krant dicht en greep naar zijn kopje. ‘Hé, lekker. Je hebt dikke speculaas gekocht.’ Hij beet er gulzig een groot stuk vanaf en keek Nelly aan, die knikte.

Ze wist dat hij zelden iets hoorde als hij de krant las. Dit was dus hét moment om hem aan te spreken. ‘Volgens mij is Kim verliefd,’ herhaalde ze haar opmerking van zeker een kwartier geleden.

‘Verliefd? Op wie?’ Koos legde nu zelfs de krant op het tafeltje en keek zijn vrouw belangstellend aan. ‘Ken ik hem?’

Nelly moest lachen. Koos kende eigenlijk niemand van Kims vriendenkring. Hij werkte alle dagen tot halverwege de avond, kwam meestal rond acht uur pas thuis. Dan was Kim alweer gevlogen of zat met haar vriendinnen boven op haar kamer met de deur dicht. Tegen de tijd dat ze ze uitliet of thuiskwam, zat Koos met de deur dicht op zijn werkkamer. Hoe moest hij de jongen kennen op wie Kim verliefd was?

‘Waarom lach je? Heb ik iets raars gezegd?’ vroeg Koos.

‘Dat vind ik wel.’ Ze knikte. ‘Maar zelfs ik ken hem niet, althans, ik weet niet wie hij is, ze heeft zijn naam nog niet genoemd, maar ik zie het aan haar ogen. Die doen niets anders dan glanzen en stralen. Ze zegt dat ze naar Mirthe is en misschien is dat ook wel zo, maar dan gaat ze samen met Mirthe naar hem toe, dat kan niet anders. Ik kon aan haar ogen zien dat ze hem gaat ontmoeten. Eigenlijk ben ik vreselijk nieuwsgierig naar hem. Ze is wel vaker verliefd geweest, maar dit lijkt anders.’

‘Hm, ze is er wel erg vroeg bij.’

Ze keek haar man met grote ogen aan. ‘Vroeg? Ze is vijftien. Was jij nog nooit verliefd geweest op je vijftiende?’

‘Tja, misschien wel.’ Opeens grinnikte hij. ‘Je hebt gelijk. Ik was op mijn dertiende al verliefd. Op onze lerares Engels. Sjonge, wat was dat een mooie vrouw. Ik droomde zelfs van haar.’

‘En dat vertel je me nu pas?’ Nelly keek verwonderd.

‘Ach.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Het stelde toch niets voor. Ik wist best dat ik haar niet krijgen kon en dat het nooit wederzijds zou zijn, maar...’ Hij lachte. ‘Onbewust heeft zij wel bepaald op wat voor soort vrouw ik

val.'

'Dus ik lijk op haar?'

Hij knikte. 'Je had dezelfde uitstraling, hetzelfde lange, donkere haar, die sprekende ogen. Ja, je leek op haar.'

'Leek?'

'Ja, natuurlijk, leek. Ik heb haar sinds ik van school af ben niet meer gezien. Geen idee of ze er nu nog zo uitziet, maar zij heeft wel mijn beeld over vrouwen gevormd en jij leek op haar.'

'Dat je me dat nooit gezegd hebt.'

Koos glimlachte en leek even mijlenver weg met zijn gedachten. 'Ik was het me misschien nooit zo bewust. Misschien is dit pas de eerste keer dat het tot me doordringt dat ik onbewust alleen nog maar naar vrouwen keek die op haar leken. En ik schaamde me er ook voor dat ik op de juf verliefd was. Ze was minstens tien jaar ouder dan ik en dat is een groot leeftijdsverschil als je dertien bent. Het was een kalverliefde die nergens op sloeg.' Hij keek haar aan. 'Totaal niet te vergelijken met wat ik voor jou voelde.' Zijn gezicht betrok. Hij keek ernstig en ergens had Nelly zelfs het gevoel dat ze verdriet en pijn las in zijn ogen.

Nelly kon het niet laten ook dat woord te

herhalen. ‘Voelde?’

‘Hè, leg toch niet op alle slakken zout! Voel, natuurlijk. Daarin is niets veranderd.’ Hij greep weer naar de krant, maar Nelly wilde hem nog iets zeggen voor hij weer “verdween”. ‘Ik ga een computercursus volgen. Het is hier vlakbij in het dorpshuis en het begint eind januari. Ik heb me al opgegeven.’

‘Waar is dat goed voor?’ Onbewust gleed zijn blik naar de computer die in een hoekje van de huiskamer op een bureautje stond.

‘Je weet toch al hoe dat ding werkt?’

‘Het is een cursus voor gevorderden. Ik wil meer weten. Ik weet nog niets van Word en Excel en Power Point en dat lijkt me ook interessant.’ Ze haalde diep adem, want nu moest ze hét nog zeggen en ze vermoedde dat hij daar niet enthousiast op zou reageren. ‘Kim is al zo groot, ze is nog maar zo weinig thuis. Over een paar jaar zal ze wel op kamers gaan. Ik wil een baan.’

De krant gleed ongemerkt op de vloer. Koos keek haar met wijd open ogen aan, een diepe frons op zijn voorhoofd. Ze kon niet zien of hij verbaasd was of boos. Ze wilde zich verdedigen en opende haar mond, maar sloot hem weer omdat ze bedacht dat ze dat niet

wilde. Waarom zou ze zich verdedigen? Ze wilde een baan, ze wilde buitenshuis werken, collega's hebben, iets anders doen dan al die vrijwilligersbaantjes die ze tot nu toe gehad had. Ze wilde zelf geld verdienen, laten zien dat ze nog wat waard was ondanks haar 45 jaar. Wat Koos er ook van dacht.

Hij pakte de krant van de vloer op, wierp haar een verwarde blik toe voordat hij opstond en de krant op de krantenbak legde en de kamer uit wilde verdwijnen.

‘Ik ga zo naar moeder,’ zei ze nog snel.

‘Je hebt niet eens tijd voor een baan,’ zei hij. ‘Dat kun je je moeder niet aandoen.’ Daarna trok hij de deur dicht. Ze hoorde hem de trap oplopen en ook daar een deur dichtslaan. Die zou de komende uren niet meer aanspreekbaar zijn. Ondanks dat het zondag was, zat hij altijd urenlang op zijn werkkamer. Maar daar had ze begrip voor. Hij was sinds een paar jaar registeraccountant bij *Safe & Save*, een groot accountantsbedrijf en hij had er een zware verantwoordelijkheid. Ook voordat hij deze baan had, was het al de gewoonte geweest dat hij in zijn vrije tijd veel op zijn werkkamer zat. Eerst jarenlang om te studeren, hij wilde immers hogerop, en later om te

werken, toen hij die hogere baan gekregen had. Sinds hij bij *Safe & Save* werkte zag ze hem bijna helemaal niet meer, maar dat was ze gewend. Het was er langzaam maar zeker ingeslopen, haast ongemerkt en Nelly was zich daardoor steeds meer op haar eigen interesses gaan concentreren.

Ze stond op, pakte de kopjes en bracht ze naar de keuken waar ze een blik op de klok wierp. Halftwaalf. Tijd om haar moeder te bezoeken. Ook dat deed ze al sinds vele jaren alleen. Nee, dat was niet waar. Vaak was Kim meegegaan, maar die had tegenwoordig andere bezigheden en daar had ze alle begrip voor. Af en toe ging Kim nog wel mee, maar lang niet meer elke zondag. Dat was ook goed. Het was juist leuk dat Kim vrienden had, met wie ze goed overweg kon. Het streelde haar ijdelheid dat haar dochter zo geliefd was. Ze was ook een geweldige meid, een dochter om trots op te zijn. Daarnaast deed ze het ook goed op school, haalde mooie cijfers in de vierde van het vwo en ze zag er leuk uit. Heel soms kon Nelly zich nog verdrietig voelen dat ze niet meer dan één kind hadden gekregen, maar tegelijk was ze ongelooflijk gelukkig dat het juist Kimberley geworden was.